

akar haladni, mert keres, kutat. «Ez a tapasztalt és veszedelmes személyiség igen gyakran kísérte a jelen könyv szerzőjét. Mivel nem tudtam megölni, megláncoltam.» A szkepszis következménye, hogy nem hisz a kritika abszolút voltában: «Azt hiszem, hogy a kritika minden megnyilvánulásában — beleértve bizonyos mértékig az irodalomtörténetet is — költészet. Ez alatt azt értem, hogy egyéni alkotás». A különböző irodalomtörténeti módszereknek csak az az értékük, hogy mindenki kiválaszthatja az egyéniségének legmegfelelőbbet. Nem tud elképzelni olyan módszert, amely általánosan kötelezne mindenkit.

A bevezetésben hangoztatott szkepszis után meglepi az olvasót a befejezés, amely a szellemtörténet egyik — hogy így mondjam — legszellemtörténetibb eredményének, az úgynevezett «hullámelméletnek» ad helyet. Úgy látszik az értelem elméletalkotó vágya Sicilianóban is legyőzte a századeleji kételkedőt.

Megállapítja, hogy a középkor és a romantika szelleme alapvonásaiban azonos. Nemcsak arról van itt szó, hogy a romantika a középkorban fedezte fel szellemi őst, hanem az alapelemek azonosságáról. «Mint a középkor, a romanticizmus is nemcsak képzelete és szíve segítségével «valósította meg» a végtelent és a misztikumot, hanem testével is, azaz az anyag esendőségével és romlásával, az emberi nagyság és élvezet hiábavalóságával, annak romjaival, amit az ember épített. És egészen úgy, mint a középkorban, a por és hamu előtt az eltévelyedett ember mélabús panasz, vagy épületes elmélkedése emelkedik fel.» Nemcsak a világnézet, a költők alapmagatartása is azonos: mindkét korban önmaguk felé fordulnak. A romantika és a középkor közt csak az a különbség, hogy közbe esett a racionalista klasszicizmus néhány évszázada, amely természetesen érezteti hatását.

Siciliano levonja a következtetéseket: Az emberiség története a «természetes» és az «értelmi» képességek váltakozó uralmából áll. «Úgy látszik az emberi szellem nem ismer más megoldást.» A váltakozásnak ez a sorszerűsége jó alkalom arra, hogy kifejtse véleményét az emberi elme kicsinyességéről, korlátoltságáról. Így újra szóhoz jut a bevezetésből már ismerős hang, Belacqua hangja: «... titokzatosan kialakuló eszmeáramlatok teremtik a tényeket és sodorják magukkal az egyéneket... A költők hozzáilleszkednek az áramlatokhoz, annak lesznek fenséges és szépecsengő hangjai, de az a szekér ragadja el őket, amelyről azt hiszik, hogy ők hajtják.»

Fábián István.

A viareggioi irodalmi díj nyertesei.

Olaszországban az állam, a tartományok, a városok, a kiadók, az újságok, a magánszemélyek évenként számos irodalmi díjat osztanak ki. Valamennyi közül azonban kimagaslik a viareggioi nagy irodalmi díj (25.000 líra), amely elsőrendűségét nemcsak annak köszöni, hogy odaítélésében a római kormány is részt vesz, hogy zsűrijében az olasz szellemi

élet legkiválóbb személyiségei foglalnak helyet, hanem főleg annak, hogy a legmagasabb irodalmi igényekkel lép fel.

Már a múlt évben is rendkívüli nehézségekbe ütközött a versenyző írók művei közül kiválasztani azt a könyvet, amely egyedül és feltétlenül megérdemli a díjat. Meg kellett osztani a díjat olyképpen, hogy az első

díjat *Campanile* Achile humoristának ítelték oda, míg öt más író t pénzbeli és tiszteletbeli kitüntetésekben részesítettek.

Az idén sem volt könnyebb dolga a zsűrinek, mert ez évben felette nagyértékű kritikai és tudományos művek versenyeztek egymással. Olaszország legjelentősebb írói és tudósai gyűltek az idén Viareggióban össze és az egész olasz szellemi világ feszült érdeklődéssel várta a díjkiosztás eredményét. Augusztus 12-én délelőtt döntött a zsűri. Délután megtartották a hagyományos könyvvásárt, melyet Ciano gróf, a kormány sajtófőnöke és Mussolini veje, továbbá a politikai és irodalmi élet vezetői nyitottak meg és amelyen az írók sajátkezüleg írták be nevüket műveikbe. Este pedig a Royal-szálloda kertjében elegáns és érdekes társaság gyűlt össze táncmulatságra, ahol éjjélkor, kürtszójelezte szünetben, hirdették ki az irodalmi díj odaitélését.

Mint Ferretti Lando előadta, a díjat az idén is meg kellett osztani. Az első díjat (10.000 lírát) *Calzini* Raffaele nyerte el, akit lelkesen megtapsoltak. A második díjat (7000 lírát) Gallion Marcello, a harmadikat Saviotti Gino, a negyediket Radius Emilio, végül az ötödiket, aranyérem alakjában, Fehr Lujza Mária költőnő kapta.

Calzini *Segantini* festő mesteri életrajzával érdemelte ki az első díjat. A könyv a XIX. század nagy festőjének nemcsak pontos, hanem hangulatos élettörténetét adja, pompás kor-képet fest, Milanó, Lombardia, En-

gandin, Brianza vidékének intuíciójával stílművészettel ecsetelt képét nyújtja. A hegyek szépsége, a fensík magánosság, a szülőfölddel és a természet életével való szoros kapcsolat, bájos harmóniába olvad és megadja a döntő alaphangulatot a megértéshez és élvezethez. Mindenesetre jellemző a mai olasz szellemi életre és értékelésre, hogy nem életidegen esztétikai művet jutalmaz, hanem a szellem és az élet egybeolvadását keresi és becsüli.

Gallion Marcello váratlan, de jól megérdemelt második díjat *Comando di tappa* c. művével nyerte el. Munkája a mai olasz ifjúság, az avantgárdisták szellemét tükrözi vissza, amely az élet heroikus elemeit magyarázza és értékeli. A 33 éves író eddig már hat könyvet adott ki és néhány év előtt a san-remói irodalmi díjat kapta meg.

Saviotti Gino harmadik díjjal kitüntetett *Mezzo matto* regénye mély problémákkal foglalkozik, melyeket lélektanilag gondosan dolgoz ki. Tárnya egy nagy tettekre hivatott, de az életben úrrá lenni nem tudó ember megrázó története.

A 28 éves Radius Emiliót a nagyközönség még nem ismeri eléggé. Éjjéli barátok című (4. díjjal) jutalmazott műve misztikus sorsok és emberek nagystíliú előadójának és magyarázójának mutatja.

Az aranyérmet nyert Fehr Lujza Mária költőnő *Április* c. kitűnő elbeszélés-kötetével vívta ki az elismerést és a kitüntetést.

Bittenbinder Miklós.

A NAPKELET minden közleményeért írója felel.
A szerkesztésért és kiadásért felelős: TORMAY CECILE.
Helyettes szerkesztő: NÉMETH ANTAL.

Stephaneum nyomda r. t. — A nyomdáért felelős: IFJ. KOHL FERENC.